

SANDU FRUNZĂ

Dulcea mea toamnă

Editura
NEUMA
2024

SANDU FRUNZĂ

Dulcea mea toamnă

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

DTP: Gelu Iordache

Ilustrația copertei după un detaliu
dintr-o lucrare de Marc Chagall

© Sandu Frunză

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FRUNZĂ, SANDU
Dulcea mea toamnă / Sandu Frunză. - Apahida : Neuma, 2024
ISBN 978-630-6592-24-1

821.135.1

SANDU FRUNZĂ

Dulcea mea toamnă

Editura
NEUMA
2024

Transcenderea

va veni iubirea
frumoasă ca ochii tăi
mi se va dezvălui
ea va fi bănuțul de aur
cu care voi plăti
trecerea anevoioasă
prin frontierele morții

Dacă n-ai fi existat

Dacă n-ai fi existat
Dor te-aş fi făcut
Să arzi în mine
Până la venirea ta

Dacă n-ai fi existat
Dumnezeu ar fi plâns în mine
Şi m-ar fi vegheat
Până la ivirea ta

Tu făceai lumea mai frumoasă

Ca o metaforă vizuală
coborai din lumea virtuală
În lumea mea de carne și de verde crud
În care din când în când e bine
să te bucuri de fericire și relaxare

Străzile orașului îți păreau
lipsite de culoare
obișnuită fiind cu al
rețelelor sociale vuiet
Iubirea ca o piatră prețioasă
în rozariul inimii
ți-am lăsat s-o numeri

Satul global îl țineam pe umeri
cu viața cotidiană tumultoasă
Iar tu făceai lumea
să fie mai frumoasă

Chemarea iubirii la Mănăstirea Cormaia

Vino iubito
Cu încredere și dragoste
înveșmântați în taine și mirosind a busuioc
Să intrăm prin poarta judecății de apoi
a bisericii Mănăstirii Cormaia

Sfinte și sfinți, mucenici și mucenițe
ne vor însoți
Poveștile lor ne vor inspira
să ne îmbrățișăm în rugăciune
ca două fântâni
oglindite într-o singură lacrimă

În iubire să creștem până când
în smerenia sa
întreaga lume se va înveseli
mâncând dintr-o pâine a iubirii cosmice
coaptă pe vatra divinului din noi
și din fiecare muritor

Și gleznelile tale în iarbă

Parcă cerul ți-a înflorit în păr

Boabele de zmeură albă
niște picături de soare
în palma ta

Fructele coapte și roșii
ți se oglindesc pe chip
și verdele netrecător
umezit de dimineață

În bucuria ta
Ca o amforă plină de dorințe
alergi spre mine

Nimic nu poate fi mai frumos decât
gleznelile tale
mângâiate de iarbă

În iubirea ta

Pierdut în iubirea ta
Mă caut zi și noapte
scăldat în fericirea ta
Ca în vremea când
nu aveam nici bani
nici cariera de peste ani
nici ale muzelor șoapte
Doar puterea de a te iubi
exact așa cum ești
Venind de undeva de departe

Mă pierd în iubirea ta
și parcă ființa și neantul devin
o realitate unică în brațele tale
ca o întâlnire între *yang* și *yin*
în care oficianții cosmici ne cuprind
într-un ritual cu pâine și vin
hrănindu-ne din al iubirii preaplin

Sufletul tău

Cu sufletul tău îndrăgostit
mă mângâiai
Orașul întreg îmi părea
o scoică în care
crește o inefabilă perlă
O lacrimă de bucurie
prelinsă din ochii albaștri
ai cerului

O celebrare a iubirii

Mai armonioasă decât unduirea
cedrilor Libanului
Mai sfioasă decât purtătoarea de arome
înfiorată sub cruce
Mai veselă decât surâzător râul Săsar
ne-ar cuprinde în curgerea lui

Înainte de a salva lumea purtând iubirea mea
coboară
liniile miraculoase ale trupului tău
Între palmele mele
pline de aşteptarea ta

Lasă dansul dorinţei să umple de mister
toate cotloanele luminişului
în care poetul în stângăcia lui
Iubirea mai poate celebra

O vibrație divină

Tresar la fiecare atingere a ta
De parcă Dumnezeu mi-ar pune mâna pe umăr
Te iau în brațe și simt
că șoldurile tale
își imaginează
Cum șarpele Kundalini
urcă și se dezvăluie în deschiderea spre lumină
a capului meu
aflat când în nori, când în strălucire
Întregul cosmos vibrează
Doar cu trupul tău
Cu trupul meu

Cireșul

Stau pe malul lacului cu apă sărată
Și nu pot vizualiza imaginea din povestea ta
despre grădina nerostitelor iubiri
cu cireșe istovite de grauri
de putrefacție și de viermi
sub neputincioasele priviri

În lumina solară răsând
Văd cireșul din lumea de dincolo de nume
Și roadele sale le păstrez în căușul minții și al inimii
ca și cum le-aș primii din mâna iubitei
cea fără de chip întors spre lume

Când vei fi toamnă

Draga mea Doamnă
Când vei fi toamnă
Cu frunzele tale
mă voi înconjura
Voi bea
din vinul strugurilor tăi
ca dintr-un trup de taină
până ne vom îmbujora
Mă voi îmbăta
cu lumina din culori
cu plecarea păsărilor
uneori
Și voi mai bea
până de mine voi uita
ziua și noaptea
din palma ta

Pletele tale solare

Când buzele noastre se ating
vine toamna
Cu descinderi de frunze
Cu frunze dansate de vânt

Pletele tale solare
În dialog
cu lumea pastelată
Pictată de un ochi divin
ce privește prin ochii mei

Înfășoară clipa ce suntem
în bătaia orologiului
care ne măsoară
ca pe o singură inimă

tăiată parcă din blocul invizibil
care înfioară
culorile toamnei
venite la cină
în amurg

Când cerul poartă chipul tău

Între melancolie și contemplare
Cerule poartă chipul tău
în liniștea luminoasă
din oglinda lacului
Frunze multicolore
împodobesc urmele pașilor
care te aduceau
în îmbrățișarea mea
Te caut în bucuria naturii
purtând mirosul tău
Și în rugăciunea inimii te caut
Zâmbetul transcendent
al amintirilor
se umple de tine
Zgomotoasele năluciri
ale problemelor cotidiene
se duc toate
Ca stolul de ciori
care întunecă cerul
deasupra drumului
din preajma aeroportului

Trupul tău dezvelit

Trupul tău dezvelit de metafore
l-am atins

Și soarele a răsărit
ca o alungare a tuturor
însingurărilor
acestei lumi

Trupul tău
Sculptat în atâtea feluri de
imaginația mea

Devenit bun de consum
între două cuvinte în care
mă simt despicat și chemat
într-o tăcere comună

într-o taină
care așteaptă a fi învinsă
o dată ce îngerul dimineții
se retrage
în ziua dorinței fără de sfârșit

În jocul ielelor

Mă uit în jur și nu e nimic
Un întuneric orbitor
cu lună plină
locuind în ochiul meu
ca într-o vitrină
Umezit ca de o vâlvătaie
de foc și de joc
al ielelor venite
să se desfete
M-am trezit dimineața
ca într-un incendiu de dorințe
produs de candida fete

Superluna Albastră

În preajma ta
Eu sunt
Doar norul care
În transparența sa
Subliniază splendoarea
Pe care o dăruie cerului
Superluna Albastră

Ca un fagure de miere

Un fagure de miere
încins de lumină
deasupra mea
bucuria mea

Lumina ta se scurge
prin mine
ca un val de blândețe
Probabil prisosul
unui fagure
din tărâmul unde
curge mereu lapte și miere

Și trupul tău
înseninat
cu care se hrănesc
toți porii mei
se hrănesc
toate gândurile mele

Trupul tău
de lună și miere
jertfa rumenă
hrănind un vis

Iubirea de lângă mine

O amforă cu
apă rece de izvor
potolind setea

Miraculoasă rouă
îmblânzind
foamea dorințelor

Clipa de taină
alungând tristețile
care ard în tăcere
ca un foc de paie umede

Sunt doar simple cuvinte
ce nu pot îndeajuns cuprinde
ființa de lângă mine

Magia extraterestră din Pădurea Hoia

Copaci răsuciți unul în jurul celuilalt
Trupul tău și trupul meu
într-o întâlnire mereu unică
Arbori modelați de o forță interioară
Ca niște tronuri pentru ființe de lumină
care îmi amintesc
de odihna trăită
în cuprinderea corpului tău
Tron al prezenței invizibile
care se rostește în cântările
ierarhiilor iubirii
până când trupul meu
vorbește doar despre tine
Magica poveste a înserării
sub vraja prezențelor extraterestre
Mistica ființelor din ținuturile
îndepărtate ale nopții
Copacii rămași în urmă ca experiență
a fiecărei noi dimineți

Dacă

Dacă Dumnezeu m-ar fi întrebat
cu totul altfel te-aş fi modelat
Nu din a trupului meu coastă
ci din a inimii fereastră

Spre cer m-aş fi deschis şi te-aş fi vrut
crescând în mine, de la început,
Precum scânteierea divină
trezită-n lutul din grădină

Scriind istoria fructului oprit
în lumea mea ai fi înflorit
ca o bucurie de primăvară
Eliberându-mă de-a trupului povară

Ne iubim

Ne iubim

Și parcă lumea a devenit
un cimitir în care suferințele
au intrat într-un cavou subteran
Rădăcinile iubirii
dau mlădițe la suprafață
invadând tot peisajul cotidian

În loc de cruci peste tot
pietre ale mărturiei că
ne este dor

Ne iubim

cu aceeași înrâncenare
cu aceeași fervoare
cu care ard poezii în cuvintele lor

Extaz

Când buzele
Și gura ei ca un trandafir arzând în ploaie
Și gâtul
Și trupul ei ca o zi de vară drăgăstoasă
l-au adus în extaz
Cu vocea stinsă și maiestuoasă
o ruga:
Lasă-mă să mai trăiesc
De atâta iubire
De atâta nemurire
Nu vreau să mor
Sufletul tău mai are nevoie
de mine

Și moartea
a adormit în pridvor

Genunchii

Genunchii tăi amortind
pe podeaua biseriței de lemn
O ofrandă cu care am fost fericit
cu cele ale lumii și de dincolo de lume
Nimic nu este mai grăitor pentru mine
în întâlnirea ta cu cel infinit

Genunchii tăi de către Dumnezeu
mi-au fost trimiși spre mângâiere
ca un vis care se împlinește
Să-i întorci spre el în cea mai
întă formă a iubirii
cu care viața ne hrănește

Călătorie

Mă plimbam în mintea mea
într-o totală lipsă de sens
Buzele iubitei mele mă sărutau
Privirea ei mă privea
Gândurile ei nerostite
mi se dezvăluiau
ca trandafirii din grădina
blocului așteptând în ceața
rămasă târziu în dimineață

Coboram în gol în lumea mea
Pașii iubitei mele urcau
până la Lună
Stelele se uitau la ea
Din cerul nelimitat al dorinței
cer după cer o absorbeau
ca o singurătate în care
însingurările se mângâie
viețuind împreună

Mă plimbam în mintea mea
Coboram în lumea interioară
Ea era bătaia inimii mele
Și gândul cel venit în momentul
potrivit pentru zbor
Câte aripi, Doamne,
Câte aripi
Lumina o absorb

Peretele

Prin peretele subțire
care desparte lumile noastre
Prin peretele care mă doare
Îți aud vocea coborâtă
în rugăciune
Încât un strigăt ar fi de-ajuns
să îi dărâme tăcerea artificial
instalată între noi

Stau în lumina difuză a nopții
Și toate iau chipul tău
Peretele pare un singur chip
Aș trece prin el
cu trupul meu insațiabil
Dar teamă îmi este
să nu te tulbur
cu lumina ce din tine s-ar naște

Peretele ca o cruce
Pusă de strajă candorii
între paturile situate
de-o parte și alta a crucii
În timp ce visele mele
aleargă ca într-un tren de noapte
fără de noapte

Iubito, parcă ne desparte
peretele
dintre viață și moarte

Ia-mă în brațele rugăciunii tale

Ia-mă în brațe și mă pune pe altar
Ca pe-o lumânare de ceară
îmblânzită de flacăra purificatoare
a iubirii
crescută în pridvorul
bisericii de la șosea

Ia-mă în brațele rugăciunii tale
Și pacea arderii de tot
a iubirii împlinite
să ne mângâie
cu lumina blândă
a apei și sângelui
ce se preling
într-o singură lacrimă
pe cruce

Ia-mă în brațele tale de cer
acoperind pământul
roditor al visului meu
Neînvinc
Nu are lumea atâtea
nopti cât pot eu visa
Paznic fiindu-mi luna și stelele
hrănite cu
Iubirea ta

Trecerea

Seducătoare culori
ale efemerului din noi
Zburând prin iarbă
într-un dans marcat
de capete de flori
E atât de greu să mângâi
Aripile fluturului îndrăgit
venit în preajmă
Încât îți vine să te întrebi
dacă nu cumva
în chiar iubirea sa
din când în când
Dumnezeu
se lasă ispitit
și ne mângâie
aripile noastre omenești
Ca un destin
din visul unui fluture
Cu aripile frânte
de atingerea iubirii
de mângâierea muririi

Tu ești liniștea mea

Ești apa tămăduitoare
a izvorului ce stă de veghe
în trupul meu
ca într-o biserică
la care pelerinii
vin de iubirile pierdute
să se vindece

Te înmiresmez
cu cântecele mele
de tei și iasomie
și de ierburi magice
crescând dintr-o rază de lună
făcută să-ți lumineze numai ție
în orele iubirilor tainice
în care muzica
astrelor nedescoperite încă
de dragul tău
ne îngână

Iar inima mea
ca o pasăre sălbatecă
zboară pe deasupra
liniștii
în care se ascunde
lumea toată

Distanța

De-ai ști
ce mult mă doare
spațiul invizibil care ne desparte
aerul pe care îl respir ca pe o distanță
artificial trasată
de timpul scurs între noi

Într-un galop de coame în vânt
Într-o cavalcadă de aripi
coborâte din cer
Ai sosi

Să faci din dorințele mele
Văzduh
Și puf de păpădie
Și grație de femeie iubită în iarbă
la ceas de amiază

Tăcerile tale

Iubite, de ceva vreme
vocea ta nu o mai aud
Lasă-mi măcar tăcerile
să-mi vorbească

Tăcerile tale
în care curge vinul
din sânii feciorelnici ai
strugurilor tămâioși

Tăcerile care
inima de bucurie
mi-au umplut

Când depărtarea
te va înstrăina
când zgomotul vocilor tumultuoase
te va acoperii

Te-aștept să vii
în miez de vis
în miez de noapte

Adu-mi tăcerile
pe care le iubesc atât de mult

Veneai ca într-un vis

La cafeneaua
de lângă Podul Intellectualilor
Locul nostru preferat
e ocupat de doi tineri
ce stau mărturie
pentru o dorință de neînving
inundată de har
Se țin de mână
se sărută de parcă ar culege
de pe buzele celuilalt
fărămiturile de nemurire
lăsate de cel din urmă zeu,
un zeu bizar

Crișul trece indiferent
pe lângă tinerii ce se țin de mână
doi câte doi
de parcă fiecare ar vrea
să îl tragă afară
pe celălalt din noroi
de parcă fiecare ar vrea
în iubire
să semene cu noi

Cafeneaua
nu ne mai are pe noi

Eu am plecat în lumea
cititorilor în stele
Tu ai plecat la război
cu treburile cotidiene
lăsând în urmă toamna
melancoliilor mele

Cafeneaua ridică un abis
Chipul tău prin geam îmi pare
un vis deschis

Iertare

Iartă-mi arderea de tot
ce mă cuprinde în preajma ta
Lasă iubirea să te cuprindă
ca valurile mării
Și mă iartă în numele tuturor
bărbaților care au trecut
indiferenți prin viața ta

M-a adus în lume o rază de soare
Și arderea ei se aprinde în mine
în ritmul alert al inimii
trezită de prezența ta

Nu te arăta sufocată
de intensitatea iubirii
Visul meu numai pe tine te are
fără tine se simte pribeag

De fiecare dată un înger

De fiecare dată când mi se face dor
să vorbesc cu un înger
Numele tău
se desface în litere
ce se preling
pe buzele mele înaripate

Și în rostirea lor
cerurile încep să curgă
ca dintr-un vas
în care se scaldă trupul tău
gata să mi se dăruiască

De fiecare dată
În dăruirea ei
prezența ta
începe cu un înger

De la început

Erai de la început
Desprinsă din odihna
Celui ce te-a creat
Din inima mea
De aceea ești așa de dârză
În fragilitatea ta

Ca o margine de lume ești iubită
De când te aștept
Printre arborii care îmi
străjuiesc drumurile
ce par să nu ajungă nicicând
la tine, cea pierdută
În căutarea mea

Credeam că golirea de frunze
Mi te va dezvălui printre copaci
Că lumina ta se va ivi în
diminețile mohorâte ale toamnei
Că te voi recunoaște printre siluetele
ce se preling în lumea mea

Nu te-am regăsit
în nici una dintre întrupări
nici în așteptări

Deși respir prin duhul tău
Sărutările mele au gustul gurii tale
Mângâierile mele vibrează
de iubirea ta

Te mai văd din când în când

De o vreme
nu mi se mai arată
să citesc în zborul pășărilor
numărul pașilor
care te aduc la mine
Cerul parcă a căzut peste tine
ca o strofă de plumb
dintr-o poezie uitată
Aud cum îngerul suflă
în șofarul
care a început să înflorească

Petalele de margarete
nu îmi mai măsoară iubirea
cum o făceau în vremea în care
alergam prin iarba trasă de flori
până la marginea pădurii
în care își duceau veacul poeziei
Vântul cântă în fluier
și fluierul a început să înflorească

Te mai văd din când în când trecând
Ca în versurile de demult
prin visul fantasmatic
al tânărului poet
Iar în mintea lui
tu nu mai ești decât
un flaut care
a început să înflorească

Îmi este dor

A venit frigul și mi se face dor
De corpul tău umezit
de mângâierile solare
De trupul tău înfierbântat
sub razele lunii
ascunse în mare

Pe la ureche
vântul îmi suflă
cântecul său nud
În liniștea dimineții
Bătăile inimii tale
le mai aud

Din amintiri

Cândva
În amintirile mele
ce tocmai prind viață
Cu palmele tale
ai coborât în sufletul meu luna
Și a crescut în mine
până am devenit dimineață

Buzele tale să mă atingă

Eu să te întrupez
Până la ochi,
Până la piept,
Până jos
Și buzele tale să mă atingă
În felul acela în care
Numai eu îl cunosc
Toată candoarea lumii
să mă învingă
să mă pătrundă
până la os
Vuietul dragostei
Să ne cuprindă
Să ne poarte
spre tărâmul misterios
în care am învățat
de la cer
să fim una
de sus până jos

Frumoasă era azi umbra ta

Ce frumoasă era azi umbra ta
Se vedea că soarele te iubește
cu toată iubirea mea
Ca o toamnă cu ramuri de lumină
cumva între natură și cultură
te apropiai
Misterul lumii să-l desfaci
mă cuprindeai
Căpătam aripi
asemeni frunzelor
coborând romantic din copaci

Continuând să te dezbraci
de iad și de rai
deveneai din ce în ce mai femeie
Cu zâmbet discret de dorință
cum îți place mereu să mă alinți
Cu sânii cuminți
așteptând
Buzele mele fierbinți

Cu dor de albastru

Ca într-o iubire de toamnă
Razele soarelui
au adormit în copaci
Frunze de aur mă ademenesc
cu o muzică a sferelor
Ca o pasăre să zbor
pe deasupra lor
Culorile să-mi fure mințile

Albastru nesfârșit deasupra mea
Albastru veșniciei în mine
Lebăda pianistă ce îmi umplea
Adolescența de așteptări
și de visări
să-mi stingă însingurarea
cu dorul de albastru vine

Cântecul lebedei vibrează
în mine
de fiecare dată
când mi-e dor de tine
Ca într-o iubire de toamnă

Gust de toamnă

Dulcea mea Doamnă
Cu gust de toamnă
Pulpa de strugure
îmi dă desfătarea
tuturor curgerilor
înecate în vin
ca într-un destin

Mărul cel dulce
îmi ridică întrebarea
privind plutirea frunzelor
și veșnicia lor
hrănind ciclul karmic
al iubirilor

Prunele coapte
în trupul tău
luminează de zi
în orice noapte
cu ale apropierei șoapte

Dulcea mea Doamnă
Cu gust de toamnă
te-aș ține în brațe
în nopțile reci

Fără să știu dacă pleci
Te rog îmi lasă
Cerul de argilă arsă

Frunzele ca un vis care curge

Covorul de frunze
zâmbind sub pașii noștri
are mirosul primelor iubiri
Frunzele ca niște inimi
frunzele ca niște lacrimi
îmbrățișate de pământ
revărsate de cer

Înfiorate de ivirea ta
culorile încep să se rostească
într-un ritual nupțial
Ca o pace lăuntrică
adusă de privirea ta
de sărutul tău
de mângâierea ta
de lumina pe care o
împrăștiem împreună

Un vis care curge
printre copacii
tot mai transparenți
Făcând din ce în ce
mai prezent
Trupul iubirii noastre
deja îndulcit de soarele verii
În toamna care mi te face
să pari veșnică

În tine a coborât toamna

În tine au coborât
Toate ființele înflăcărâte de romantism
Care au dispărut
de pe străzile înnoptate,
de prin curțile oamenilor
din paturile matrimoniale
din toate femeile ajunse la maturitate

În ochii tăi se bucură toamna
mirosind ca tine a iubire
Revărsată în mine în mii de culori
dezvelind taina lumii
se aprinde
în ochii mei cuprinzători și visători

În tine a coborât toamna

Trupul meu

Trupul se aprinde din trup
Ești toată numai ardere
Ca viața trăită deplin
între cer și pământ
Sunt numai lumină
Hrănind celestul tău gând
Crescând între lut și cuvânt
Bând din pocalul de sub cruce
în care sângerează
cu mine
corpul ce ne însoțește
dincolo de rău și de bine

Atunci când vom fi
numai cer
luminând din mormânt
ca strugurii în vii
Trupul meu aș vrea să fie
pământul în care
Trupul tău
eternitatea îl va înflori

Plinătatea feminității tale

Urechea îmi era sprijinită de sânul tău
Și parcă ascultam toată frăgezimea
toată voluptatea și toată revărsarea divină
aduse de prezența ta în lume

Mai plină de bucurie decât iubita regelui preaînțelept
Mai plină de puritate decât cea scoasă din întinare
prin așezarea la picioarele salvatorului său
Mai plină de înțelepciune decât
trăirea lumii proiectată în deșertăciunea biblică

Dar atât de lumească în ofrandele
aduse pe altarul trupului meu

Imn

Mi-ar plăcea ca Dumnezeu
să mai stea o vreme
aici la mine
să amâne momentul în care
va dori să plecăm împreună
E atâta liniște
când stau de vorbă cu el
în duh și în trup
din așteptarea mea cu un singur sens
Numai el înțelege
cât te iubește
sufletul meu
gătit de zbor de toamnă
și de primăvară

Primul sărut

Cu el a învățat
primul sărut
în vraja florilor de tei
Ca între rai și infern rătăcind
printre amintirile ei
Îl mai simte și azi
pe buza pocalului
înveselindu-i pe zei

Peretele despărțitor

Stau în iarba din poiană ca într-un baldachin
Căruia i-a fost proiectat drept acoperiș cerul
Și mă gândesc cum să pătrund
prin peretele dintre noi
Captivii celei mai mari dintre
iubirile nemărturisite

Două uși, ușa mea și ușa ta, între noi
Fiecare ieșind și intrând în ritmul său uitând
Drumul care ar putea duce spre celălalt
În poiana lumilor imagine desenată
de un artist aiurit

Doar un perete invizibil ne desparte
de ființa misterioasă
Ce ar putea prinde viața prin
punerea împreună
A trupului meu cu inima ta,
a trupului tău cu inima mea
Ca-ntr-un amor venind împreună
împotriva peretelui despărțitor

Vocea ta

Ți-ascult poveștile
Și vocea ta îmi este
mai dragă decât pacea adusă de
taina interioară revelată de
intrarea în *mindfulness*
Acolo unde mintea și inima
se unesc într-un androgin
care-mi vorbește
despre tine și despre mine

Și soarele și luna și cerul înstelat
și pământul care a dat în floare
pacea bucuriei din rostirea ta
au crescut

Vocea ta vibrează în mine
ca o stare de veghe și vis

Doar cuvintele

Cuvintele
Lasă-mi doar cuvintele
Sfintele

Cuvintele
ca picăturile soarelui
izvorând din mine ca dintr-un univers
în flăcările fantasmelor coapselor tale
se dezvăluie
pe cât de familiar pe atât de străin

Cuvintele
ca sânii tăi îmbujorați de intrarea în iubire
îmblânzesc hotarul splendorii arderilor
întâlnirilor magice dintre uman și divin

Cuvintele
uite de poetul iubirilor romantice
de care ne aducem aminte
când limitele dorințelor noastre
în cavalcade irump

Doar cuvintele
ne mai țin împreună
ca o taină cerească aievea
coborâtă în trup

Neîmblânzitul meu trup

Evită cuvântul suflet în poezia ta
de dragoste
mi-a spus distinsa mea prietenă
Utilizezi ca un desfrânat
un cuvânt atât de demodat
Cuvântul suflet
E indigest ca lăturile reci
date porcilor pe înserat

Îmbogățit de iubirea ta
Am evitat mereu să hrănesc
porcii cu mărgăritare
Înecându-mi sufletul în soare
m-am conformat
am jucat jocul de jucat
Neîmblânzitul meu trup
a fugit mult prea departe de mine

Este tot ceea ce s-a întâmplat

Dulcea mea iarnă

Ca un om de zăpadă
din reclamele de sărbători
În aripi de lumină învăluit
mă regăsesc cu tine uneori
În cântecele monahilor cu voci curate
precum apa din celeste fântâni
reflectând chipul tău ca o iarnă frumoasă
modelat de-ale iubirii mâini
Aștept cu înfrigurare
Taina cea mare a vecerniei în care
blânda mea Doamnă, Dulcea mea iarnă
la Mănăstirea Rohia
Îngenunchierile mele să le îngâni

E iarnă în lume
Ierni fără zăpadă ale încălzirii globale
cântate pe a nostalgiilor vioară
Doar tu, Dulcea mea iarnă
ieșindu-mi în cale la ceas de seară
Mai ști meșteșugul de a convinge cerul
atunci când pașii își coboară
în lumea mea ascunsă
În timp ce la mine te-întoarnă
fulgii de nea să-și aștearnă

Iubirea mea pentru tine

Toate apele mării înghițite de noapte
nu pot măsura
dragostea mea pentru tine
Nici întinderile cerului cuibărindu-se
în lumină
nu-mi pot cuprinde trăirea
Nici luna plină nici soarele amiezii
coborând în cântecele poeților
nu pot lumina
Cât noaptea mea și ziua mea
pline de prezența ta

O singură ardere

Să ardem podurile dintre noi
până devenim o singură flacăra
Caii în flăcări
arzând în cer
să se reverse în afară
Și în curgerea lor
lumea întreagă
să devină arderea noastră

Apoi să ne regăsim din nou
Două fante luminoase de pământ
unite de o singură apă

Început de primăvară

Lacul ca o fereastră deschisă de tine
spre cer
Copacii cu crengile întortocheate
ca niște brațe
ce cuprind prezența soarelui
Precum niște adolescenți abandonați
în cel dintâi sărut
pe băncile parcului din cartier

Peturi și reziduuri ale bunăstării umane
Uitate parcă după un banchet sălbatic
al zeilor
Norii ce spun o poveste pe care o citește
un clarvăzător în adâncul apei vorbind
asemeni cărții transformărilor

Și corpul tău ca un *axis mundi*
Un oficiant pământean
al unei liturghii cosmice
Care marchează jocul dintre sacru și profan

Trupul

Nici templu, nici închisoare
Ocotitor și îngăduitor cu
toate capriciile sufletului
meu ca o sabie de foc
în mâinile
îngerului mărturisitor
Trupul meu
cel de toate zilele
ca o metaforă pentru bine
când nu este bine
și pentru rău
când nu este rău

Paznic și praznic
în așteptarea fără de început
Corpul meu
redus la un schimb de lichide
și de energii subtile
Singurul care a învățat
de la tine
să mă accepte
așa cum sunt

În puritatea dăruirii ei

Mai frumoasă ca o Sfântă lumina lumea lui

Corpul ei i se dezvăluia cu inocentele forme
care întruchipau muzica circulară a astrelor
Vibrând în palmele sale înfiorate de dorință

Și coapsele sale fremătând pentru el
erau mereu un prilej de desfătare,
de necuprinsă uimire

Pulpele picioarelor ei tremurând lin
sub atingerea candidă a degetelor sale,
precum corzile unei harfe mângâiate de muze

Și genunchii și călcâiul vulnerabil
și degetele fetiș
Toate erau dorință, plăcere și grație
cu el și pentru el

O înfiorare sublimă

Izvorâtă dintr-o stare de grație a ființei,
poezia erotică nu poate fi autobiografică.
În timp ce iubirea este un dat existențial
pe care fiecare îl întrupăm
în mod personal,
ca într-un vis al lui Dumnezeu din care
ajunge până la noi doar îngerul,
Erosul vine întotdeauna
Dintr-un necunoscut atotcuprinzător
și universal
ca o înfiorare sublimă, asemănătoare
trototelor unui cal
care aleargă în lumina lunii
de parcă numai așa
s-ar putea trăi și s-ar putea muri.

Ca un duh androgin pășește peste ape
Poetul,
ținând o ramură de măslin între dinți,
hrănind cu soarele de dimineață
dorințe cuminți.

Condamnarea la romantism

În era digitală
Poetii vor redeveni romantici
pentru a putea spune povestea
salvării omului ca om
făcut din carne care sângerează
din suflet divin care oftează

Ca pe un înger plin de candoare
pe care îl duci
să se regăsească pe sine în patul tău
Adunându-ne din toate fragmentele
în care s-a spart oglinda noastră
creatoare de bunăstare
poetii vor fi purtătorii imaginilor
așa cum s-au obișnuit să fie
demiurgi ai cuvintelor
înmugurind în fiecare

Povestea duhului nostru postmodern
de altă dată
o vor clădi cu știința așezării lemnelor
pentru a aprinde
focul de taină al eului digital

Iubirea mai poate fi din vreme în vreme
liantul eshatologic
dintre reciclabil și carnal

Va veni toamna și va avea chipul tău

Va veni toamna și va avea chipul tău
Vom contempla împreună al luminii hău
Ochii tăi ca două boabe de strugure
îmi vor zâmbi
Până la capătul lumii
limba lor voi vorbi

Va veni toamna și trupul tău va avea
dansând enigmatic în lumea mea
Veșminte de frunze și glas de copii
alergând prin livezi
îmi vor lumina iubirea
prin ochii tăi verzi

Va veni toamna și vei fi numai toamnă
Ritmul sălbatec iubite-va Doamnă
a cântecelor îndrăgostite ce așteaptă
în duhul ființelor înSORITE
să renască
visând să fie iubite

Va veni toamna și va avea chipul tău
Va veni toamna și va avea trupul tău
Va veni toamna și vei fi numai toamnă
născută din dorul ce la iubire îndeamnă
vei fi numai toamnă
vei fi numai toamnă

Despre autor

Sandu Frunză este filosof și eseist. A publicat, printre altele, cărți de eseuri precum *Dumnezeu și Holocaustul la Elie Wiesel. O etică a responsabilității* (**Contemporanul, 2010**); *Între moartea politicii și moartea lui Dumnezeu. Eseuri despre literatură, religie și politică*, (**Eikon, 2017**); *Publicitatea construiește realitatea. Eseu despre ființa umană, religie și publicitate în societatea de consum* (**Eikon, 2023**); *Căutarea autenticității în era digitală. Eseuri despre poezie, filosofie și spiritualitate* (**Eikon, 2023**).

A debutat cu poezie în 2023 cu volumul *Iubirea ca un vis infinit dăruit unei clipe* (**Eikon, 2023**).

Cuprins

Transcenderea	5
Dacă n-ai fi existat	6
Tu făceai lumea mai frumoasă	7
Chemarea iubirii la Mănăstirea Cormaia	8
Și gleznele tale în iarbă	9
În iubirea ta	10
Sufletul tău	11
O celebrare a iubirii	12
O vibrație divină	13
Cireșul	14
Când vei fi toamnă	15
Pletele tale solare	16
Când cerul poartă chipul tău	17
Trupul tău dezvelit	18
În jocul ielelor	19
Superluna Albastră	20
Ca un fagure de miere	21
Iubirea de lângă mine	22
Magia extraterestră din Pădurea Hoia	23
Dacă	24
Ne iubim	25
Extaz	26
Genunchii	27
Călătorie	28
Peretele	29

Ia-mă în brațele rugăciunii tale	30
Trecerea	31
Tu ești liniștea mea	32
Distanța	33
Tăcerile tale	34
Veneai ca într-un vis	35
Iertare	37
De fiecare dată un înger	38
De la început	39
Te mai văd din când în când	41
Îmi este dor	42
Din amintiri	43
Buzele tale să mă atingă	44
Frumoasă era azi umbra ta	45
Cu dor de albastru	46
Gust de toamnă	47
Frunzele ca un vis care curge	49
În tine a coborât toamna	50
Trupul meu	51
Plinătatea feminității tale	52
Imn	53
Primul sărut	54
Peretele despărțitor	55
Vocea ta	56
Doar cuvintele	57
Neîmblânzitul meu trup	58
Dulcea mea iarnă	59
Iubirea mea pentru tine	60

O singură ardere	61
Început de primăvară	62
Trupul	63
În puritatea dăruirii ei	64
O înfiorare sublimă	65
Condamnarea la romantism	66
Va veni toamna și va avea chipul tău	67
<i>Despre autor</i>	68

Aflat la cea de-a doua carte de poezie, Sandu Frunză creează un spațiu de profundă intimitate căruia îi creionează harta, cu atenție la hotarele dantelate de fiorduri. Un spațiu în care se întâlnesc iubirea, sacrul, filosofia, într-un continuu joc de lumini și umbre, de voci și ecouri. Din acest schimb de idei se naște o poezie cadențată de efuziune și cumințenie, de avânt și timiditate: „ca o înfiorare sublimă, asemănătoare/ tropotelor unui cal/ care aleargă în lumina lunii/ de parcă numai așa/ s-ar putea trăi și s-ar putea muri.”

ANDREA H. HEDEȘ

Cu ecouri filosofice și pulsuni poetice, în care metafora își etalează capacitatea emoțională, se întrupează povestea de iubire pe care ne-o propune Sandu Frunză.

Cu reușite convingătoare atunci când filosoful îl lasă în pace pe poet – fiindcă ele, „cuvintele, sfintele” sunt capcane viclene din care versul poate ieși cu brațele frânte - nu numai „trupul se aprinde din trup”, ci și poemul se luminează de străfulgerări lirice interesante: „Dacă n-ai fi existat/ Dumnezeu ar fi plâns în mine” ori, într-o replică pavesiană, „va veni iubirea/ și va avea ochii tăi”.

Atunci când cheamă într-ajutor simplitatea: „Nimic nu poate fi mai frumos decât/ gleznele tale / mângâiate de iarbă” sau „Frumoasă era azi umbra ta”, atunci când uită să explice și se lasă pradă incertitudinii atât de certe a poesisului, Sandu Frunză ne face părtașii unui parcurs auroral al iubirii cu ecouri din încântătoarea Cântare a cântărilor: „Trupul tău de lună și miere” ori „gura ei ca un trandafir arzând în ploaie”.

Să-l citim în lumina unei bune-cuviințe și-a unui halou de puritate sentimentală care nu se mai poartă în lumea noastră apteră și dezmațată!

HORIA BĂDESCU